
Stiekem meer predikant?

Sandra Schaap

Dat ik in 2005 na mijn kerkelijke opleiding ook als predikant bevestigd werd in het verpleeghuis waar ik geestelijk verzorger was, vond ik vanzelfsprekend. Ruim tien jaar later werk ik in een algemeen ziekenhuis. Als lid van het multidisciplinaire team lever ik mijn bijdrage aan de patiëntenzorg. Het aantal taken vanuit mijn ambtelijke binding is gering. Eens per maand ga ik voor in de zondagse viering die wekelijks plaatsvindt. Hoe lang nog is onzeker: het aantal deelnemers neemt af. Een longarts met wie ik veel samenwerk, zei een keer: 'Liep ik zondag langs de vergaderzaal, hoorde ik allemaal ge-halleluja; doe jij daar ook wat?' Hij kon het zich niet voorstellen. Voor mij is de zondagse viering heel waardevol, maar ik snap ook zijn verwarring: die kant kent hij niet van mij.

Onlangs vroeg een visitatiecommissielid van de PKN wat ik nog merk van mijn ambtelijke binding. Eerlijk gezegd heb ik er voornamelijk hinder van in mijn dagelijks werk. 'Kom je van de kerk?' 'Ik hoef geen geestelijke zorg, ik heb het geloof lang geleden afgezworen.'

Maar laatst kwam het opeens van pas. Een verpleegkundige vroeg me een mevrouw te bezoeken die die dag met terminale thuiszorg naar huis zou gaan. 'Zou ze fijn vinden en ze is christelijk.' Een amputatie van haar voet had haar leven kunnen verlengen, maar mevrouw weigerde pertinent: liever dood dan ook deze voet eraf. Dagenlang kwamen er dokters aan haar bed om haar te overtuigen, zonder succes. Ze lag helemaal verstopt onder de dekens. Ik stelde me voor als de geestelijk verzorger en hoorde wat gegrom. 'U denkt misschien dat ik u kom ompraten, maar ik kom alleen horen hoe het met u gaat.' Meer gegrom van onder de dekens en daarna: 'Wie bent u dan?' Ik probeerde wat anders: 'De dominee.' Mevrouw maakte de dekens los en daar kwam haar gezicht tevoorschijn. 'Wat fijn dat u er bent!'

Wat volgde was een gesprek over haar leven, haar werk, familie, ziekte. Opeens nam het gesprek een onverwachte wending. Mevrouw zei: 'Jezus zegt, dat Hij *niets* van ons verwacht.' Ik keek haar vragend aan: waar doelde ze op? Mevrouw vervolgde: 'Dat wij zijn als kaarsjes brandend in de nacht.' 'U heeft een liedje in uw hoofd!' Samen zongen we verder. Ze was helemaal niet bang om dood te gaan: 'Ik ga naar mijn Heer!' Ze wilde graag bidden. Ik begon, maar mevrouw nam het over en besloot met een stevig 'Amén'. De dekens gingen weer over haar hoofd. 'Wilt u me goed instoppen?'

Ik volg de ontwikkelingen binnen de VGVZ, rond institutioneel niet-gezondenen, en soms denk ik: zou ik daar nu voor kiezen? Of ben ik stiekem meer predikant dan ik en de longarts denken?

Sandra Schaap
Geestelijk verzorger, Rode Kruis Ziekenhuis, Beverwijk